

Πρόγραμμα Σπουδών:

ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

ΔΕΟ – 24

Δημόσια Διοίκηση και Πολιτική

ΠΡΟΤΥΠΗ-ΑΡΙΣΤΗ

1^η Γραπτή Εργασία

Φοιτήτρια/ ΦΟΙΤΗΤΗΣ: ...

A.M. ...

Καθηγητής:

Ακαδημαϊκό Έτος: 2019 - 2020

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	3
1. Εκμάθηση μέσω των Δικτύων Πολιτικής	4
2.1 Αποτελέσματα από την ίδρυση της ΓΓΣ	6
2.2 Αποτίμηση αποτελεσμάτων ΓΓΣ – Νέο νομοθετικό πλαίσιο	7
Συμπεράσματα	9
Πηγές	11

Εισαγωγή

Η Δημόσια πολιτική, με την στενή έννοια, σχετίζεται με τις πολιτικές αποφάσεις που λαμβάνει η Κυβερνητική Εξουσία. Με μια πιο ευρεία έννοια ορισμού της θα λέγαμε ότι εντάσσονται ή καλύτερα υπονοούνται και τα στοιχεία της δράσης της, δηλαδή η ενσωμάτωση και η εφαρμογή των αποφάσεων από την Εκτελεστική Εξουσία.¹ Οι αποφάσεις για τον σχεδιασμό πολιτικής λαμβάνονται συλλογικά. Ωστόσο ο Πρωθυπουργός είναι επιφορτισμένος με την παρακολούθηση του Κυβερνητικού έργου και συνεπώς την επιτυχή έκβαση του.

Ο ρόλος του κέντρου διακυβέρνησης καθίσταται επιτακτικός και όπως επισημάνεται από τον ΟΟΣΑ θα πρέπει να αποτελείται από ένα συνεκτικό σχήμα θεσμικών οργάνων της κεντρικής διοίκησης, τα οποία θα έχουν την ευθύνη, να συντονίζουν, να παρακολουθούν και να προτείνουν στρατηγικές στην κατεύθυνση της αποτελεσματικότερης υλοποίησης των δημόσιων πολιτικών και του Κυβερνητικού έργου.²

Παρακάτω θα αναλυθούν οι τρόποι που σχεδιάζονται οι δημόσιες πολιτικές, μέσω δικτύων πολιτικής, καθώς και πως η εμπειρία του παρελθόντος άλλων Κρατών και οι αστοχίες που έχουν προκύψει αποτελούν οδηγό εκμάθησης για την υιοθέτηση καλών πρακτικών και τελικά την νομοθέτησή τους. Ειδικότερα, με αφορμή την ψήφιση του Ν.4109/2013 και την σύσταση της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού, η οποία δημιουργήθηκε για το συντονισμό του Κυβερνητικού έργου θα συνδέσουμε την μεταρρυθμιστική προσπάθεια με τα δίκτυα πολιτικής ως συστήματα εκμάθησης, καθώς και θα εξετάσουμε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα αυτού του νομοθετήματος. Επιπλέον, αξιολογώντας τον Ν.4109/2013 θα τοποθετήσουμε το έλλειμμα υλοποίησης του και θα παραθέσουμε το τι προβλέπει ο νέος Ν.4622/2019 αναφορικά με το Επιτελικό Κράτος και ειδικότερα τη λειτουργία της Κυβέρνησης και των οργάνων της δημόσιας διοίκησης.

¹ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 28

² Επιθεώρηση ΟΟΣΑ, 2012, σελ.53

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1- ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

1. Εκμάθηση μέσω των Δικτύων Πολιτικής

Η έννοια των δικτύων πολιτικής σχετίζεται με τις σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των φορέων που αλληλεπιδρούν, προκειμένου μέσα από την συμμετοχή τους σε διάφορες διαδικασίες να οδηγηθούν στον σχεδιασμό πολιτικής. Τα δίκτυα εμφανίζουν ποιο ενεργό ρόλο στις περιπτώσεις που η διαδικασία γίνεται πιο περίπλοκη. Στην σφαίρα διαμόρφωσης της δημόσιας πολιτικής συμπεριλαμβάνονται οι πολιτικές δραστηριότητες, οι επιδράσεις διεθνών οργανώσεων, οι πρακτικές άλλων κρατών και γενικότερα οι εκάστοτε κυβερνήσεις που λαμβάνουν τις αποφάσεις, τις εκτελούν και τις αξιολογούν.³

Ένα δίκτυο μπορεί να συμπεριλαμβάνει άτομα διαφόρων κατηγοριών και με διαφορετική δράση, δηλαδή μπορεί να είναι εκπρόσωποι κομμάτων, κοινωνικές οργανώσεις, ειδικοί επιστήμονες, τεχνοκράτες κλπ, οι οποίοι προσπαθούν να τεκμηριώσουν τις θέσεις τους και αν είναι εφικτό να περάσουν τις δικές τους απόψεις στο αποτέλεσμα μια πολιτικής. Επίσης, υπάρχουν δίκτυα με θεματική προσέγγιση σε ότι αφορά την διαμόρφωση πολιτικής οι λεγόμενες «Επιστημονικές Κοινότητες». Στη περίπτωση αυτή, τα άτομα του δικτύου έχουν κοινή επιστημονική βάση, δηλαδή λειτουργούν ως ειδικοί επιστήμονες και τοποθετούνται στοχευμένα σε πολιτικές που σχετίζονται με το αντικείμενο τους. Ακόμα ένα άλλο δίκτυο είναι το λεγόμενο «Πλαίσιο Συνασπισμών Υπεράσπισης», στο οποίο τα άτομα έχουν κοινή κοσμοθεωρία με κοινές αντιλήψεις.⁴ Βέβαιο είναι ότι η αλληλεπίδραση αυτών των δικτύων και η συνοχή που εμφανίζουν οδηγούν στην εκμάθηση μέσω ιδεών, εμπειριών, αλλά και καλών πρακτικών που έχουν υλοποιηθεί από άλλα κράτη.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο και ειδικότερα σε ότι σχετίζεται με την Ευρωπαϊκή Συνοχή υπάρχουν διαθέσιμες αναφορές και μελέτες ανά θεματικό πεδίο, οι οποίες έχουν υιοθετηθεί από Κράτη ενώ υπάρχουν και αξιολογήσεις επί αυτών που μπορούν να αντληθούν και αν αξιοποιηθούν από τα Κράτη Μέλη προκειμένου να ενισχύουν την προώθηση της εκμάθησης πολιτικών.⁵

Η εκμάθηση πολιτικής βασίζεται στην οικιοθελή μεταφορά πολιτικών, δηλαδή μπορεί να υπάρχουν διαθέσιμες μελέτες, εκ των υστέρων αναφορές, ή μια χώρα να παρατηρεί άλλες πολιτικές χωρών, αυτό όμως δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτές τις πολιτικές είναι διατεθειμένη

³ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 55

⁴ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 56-57

⁵ https://ec.europa.eu/regional_policy/el/projects/best-practices

να τις υιοθετήσει. Βέβαια υπάρχουν και περιπτώσεις μεταφοράς πολιτικών οι οποίες υιοθετούνται μετά από πιέσεις, συστάσεις ή γενικότερα από εξωγενείς παράγοντες που άμεσα ή έμμεσα τις επιβάλουν.⁶

Στην Έκθεση του ΟΟΣΑ, η οποία πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια αξιολόγησης της Ελληνικής δημόσιας διοίκησης υπάρχουν συγκριτικές αναφορές της Ελλάδας με άλλα Ευρωπαϊκά Κράτη αναφορικά με τις πολιτικές της. Τα βασικά προβλήματα της χώρας εντοπίστηκαν στις επικαλύψεις αρμοδιοτήτων μεταξύ υπουργείων και στην ανακολουθία εφαρμογής του έργου του, καθώς και στη έλλειψη συντονισμού και παρακολούθησης εφαρμογής των πολιτικών που υιοθετούνται.

Η Ελληνική Κυβέρνηση, με τον Ν.4109/2013, νομοθέτησε για την συγκρότηση της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού, ακολουθώντας την εκμάθηση μέσα από την εμπειρία άλλων Κρατών. Συγκεκριμένα, αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα αλλαγών σε ότι αφορά την δημόσια διοίκηση υιοθέτησε πρακτικές προκειμένου να συντονίσει το κυβερνητικό έργο της. Η Γενική Γραμματεία Συντονισμού αποτελεί μια αυτοτελή δομή, η οποία θα υπάγεται στο Πρωθυπουργό και θα υποστηρίζει όλες τις δομές της διοίκησης.

Πιο ειδικά, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση για την Γενική Γραμματεία Συντονισμού, η οποία θα αποτελεί ένα πάγιο διοικητικό μηχανισμό η αναγκαιότητα πρόεκυψε από τις συστάσεις του ΟΟΣΑ και τις συγκριτικές αναλύσεις για ένα οργανωμένο και συμπαγές σύστημα διακυβέρνησης, καθώς και από την ανάγκη να υπάρχει λειτουργική αξιολόγηση των υπηρεσιών της δημόσιας διοίκησης. Η μεταφορά πολιτικών λοιπόν προήλθε, τόσο από την μελέτη του ΟΟΣΑ, όσο και από καλές πρακτικές που προωθήθηκαν από την Γαλλική Κυβέρνηση και ειδικότερα των μελών της Ομάδας Δράσης της, μέσω του μηχανισμού συνεργασίας για την παροχή εξειδικευμένης γνώσης σε αυτή την κατεύθυνση.

Συνεπώς, με τον Ν.4109/2013, η Ελληνική Κυβέρνηση υιοθετώντας καλές πρακτικές σύστησε ένα συντονιστικό όργανο αρμόδιο για την κατάρτιση των προγραμμάτων εφαρμογής του κυβερνητικού έργου ανά υπουργείο, το οποίο θα παρακολουθεί την εφαρμογή των πολιτικών, θα συντονίζει τις διαδικασίες και θα παρεμβαίνει σε περιπτώσεις προβλημάτων προτείνοντας, είτε διαθρωπικές επεμβάσεις, είτε ανασχεδιασμό δράσεων όπου απαιτείται.

⁶ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 135-136

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2. ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΘΕΣΜΩΝ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ

2.1 Αποτελέσματα από την ίδρυση της ΓΓΣ

Το κυβερνητικό έργο και ο καθορισμός των πολιτικών της χώρας καθορίζονται συλλογικά από τα Κυβερνητικά Όργανα, δηλαδή πρόκειται για συνολικές αποφάσεις του Υπουργικού Συμβουλίου της Κυβέρνησης. Το Υπουργικό Συμβούλιο αντιπροσωπεύεται από τους Υπουργούς και τον Πρωθυπουργό, ωστόσο την κύρια ευθύνη των πεπραγμένων και της δράσης που επιτελείται την έχει ο Πρωθυπουργός, καθώς κατευθύνει και συντονίζει τις ενέργειες σε επιμέρους θέματα στην εφαρμογή του κυβερνητικού προγράμματος, ενώ παράλληλα διασφαλίζει την ενότητα, επιλύοντας διαφωνίες μεταξύ των Υπουργών.⁷

Με την σύσταση της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού, όπως αναφέρεται και στην Αιτιολογική Έκθεση του νόμου, καθίσταται επιτακτική η ανάγκη δημιουργίας της ανεξάρτητης αυτής δομής για την αντιμετώπιση χρόνιων αδυναμιών που σχετίζονται με το ευρύ πλήθος νομοθετημάτων και την μη ύπαρξη μηχανισμού οριζόντιας συνεργασίας μεταξύ των φορέων της δημόσιας διοίκησης.

Παράλληλα, τονίστηκε η απουσία ενός συντονιστικού διοικητικού κέντρου, το οποίο να θέτει συγκεκριμένους στόχους πολιτικής, όπου εν συνεχεία να διαθέτει μηχανισμό, ώστε να συντονίζει τις ενέργειες αυτές και να παρακολουθεί συνολικά την πορεία του Κυβερνητικού έργου.⁸

Ένας από τους βασικούς στόχους που επιχειρείται να επιτευχθεί με την ίδρυση της αυτοτελούς διοικητική δομής είναι η υποστήριξη του Πρωθυπουργού, αναφορικά με τις Κοινοβουλευτικές αποφάσεις που λαμβάνονται, καθώς και την παρακολούθηση αποφάσεων και προτάσεων των διυπουργικών οργάνων και Υπουργών, με την έννοια κωδικοποιημένων – επεξεργάσιμων πληροφοριών.

Ένας άλλος εξίσου σημαντικός στόχος που επιδιώκεται είναι ο οργανωτικός συντονισμός και προγραμματισμός, δηλαδή συμβολή στην συνεκτικότητα σε ότι αφορά την υλοποίηση και εφαρμογή των πολιτικών αποφάσεων. Ουσιαστικά, επιχειρείται να διασφαλιστεί ότι οι

⁷ Προβατά Μ. – Η., σελ. 275 - 276

⁸ Αιτιολογική Έκθεση Κεφ. Β, Ν. 4109/2013 σελ. 3

Κυβερνητικές αποφάσεις, μέσω συνεργασίας όλων των οργάνων της διοίκησης, υιοθετούνται με γνώμονα την επίτευξη του κοινού στόχου.

Επιπλέον, επιδιώκεται η διασφάλιση της μη ύπαρξης αλληλοαναιρούμενων αποφάσεων, κυρίως λόγω της πολυνομίας, καθώς δημιουργούνται καθυστερήσεις, τριβές και τελικά διαπιστώνεται η εφαρμογή μη οριζόντιων ρυθμίσεων ή συνεκτικών πολιτικών. Στο πλαίσιο αυτό, η Γενική Γραμματεία Συντονισμού συνεργάζεται με το γραφείο Καλής Νομοθέτησης, προκειμένου να διασφαλίζεται η ορθότητα και η ποιότητα των νομοθετικών ρυθμίσεων.

Επίσης, επιχειρείται η εποπτεία για την εύρυθμη λειτουργία μεταξύ συναρμόδιων Υπουργείων, ιδίως αν πρόκειται για δύσκολες μεταρρυθμιστικές αποφάσεις που απαιτούν από κοινού ενέργειες υλοποίησης, προκειμένου να αντιμετωπιστούν διαφωνίες και προβλήματα συντονισμού.

Τέλος, στο πλαίσιο του συντονιστικού ρόλου της, δύναται να επιλέγει δράσεις ιδιαίτερης σημασίας και να τις προωθεί στα διοικητικά όργανα των Υπουργείων, οι οποίες ενσωματώνονται στα επιχειρησιακά προγράμματα τους, αποσκοπώντας στην επιτάχυνση του Κυβερνητικού έργου.

Με την σύσταση της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν και μακροχρόνια προβλήματα των Δημοσίων Υπηρεσιών αναφορικά με την μεγάλη διοικητική γραφειοκρατία, καθώς με την απλούστευση των διαδικασιών σε επιχειρηματικό και κοινωνικό επίπεδο. Έτσι, το έργο των δημόσιων λειτουργών θα είναι καλύτερα στοχοθετημένο με επιτάχυνση των διαδικασιών που ταλανίζουν την δημόσια διοίκηση.

2.2 Αποτίμηση αποτελεσμάτων ΓΓΣ – Νέο νομοθετικό πλαίσιο

Μετά την ψήφιση του Ν.4109/2013 ξεκίνησε η εφαρμογή της πολιτικής που έλαβε η Κυβέρνηση και ουσιαστικά με την εφαρμογή της εντοπίζονται πιθανές παραλήψεις και οι αποτυχίες σε ότι αφορά την μη επίτευξη των στόχων. Σημαντικό είναι να προσδιοριστούν οι παράγοντες που τελικά συνετέλεσαν στο να μη υλοποιηθεί, όπως αρχικά είχε προβλεφθεί αυτή η πολιτική.⁹

Για να αξιολογηθεί το αποτέλεσμα μιας πολιτικής πρέπει να καταγραφούν και να αναλυθούν οι εκροές της δημόσιας πολιτικής, καθώς και οι επίπτωσης που αυτή επέφερε από την εφαρμογή των κυβερνητικών παρεμβάσεων. Ως επίπτωσης χαρακτηρίζονται αυτές που μπορεί να επιφέρουν σε α) κύριες επιδράσεις, δηλαδή αυτές που σχετίζονται με τους

⁹ Λαδής Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 81

ουσιαστικούς στόχους της πολιτικής, β) παράπλευρες επιδράσεις, οι οποίες ενδεχομένως και να μην είχαν εκτιμηθεί εξ αρχής, γ) αρνητικές επιδράσεις, οι οποίες έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την πολιτική που υιοθετήθηκε και δ) μηδενικές επιδράσεις, δηλαδή χωρίς ουσιαστική συμβολή.¹⁰

Στο πλαίσιο αυτό διαφάνηκε, ότι η Γενική Γραμματεία Συντονισμού δεν επιτέλεσε τον σκοπό για τον οποίο συστάθηκε, καθώς όπως αποτυπώνεται και στην αιτιολογική έκθεση του Ν.4622/2019, υπήρξε αναποτελεσματικότητα σε ότι αφορά την αντιμετώπιση των συσσωρευμένων προβλημάτων της χρηματοοικονομικής κρίσης.

Πιο συγκεκριμένα, σε ότι αφορά το πεδίο της δημοσιονομικής πολιτικής δεν υπήρξε μηχανισμός ελέγχου και φάνηκε η αδυναμία του συστήματος να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την πολυπλοκότητα του νομικού πλαισίου, με αποτέλεσμα να υπάρξει έξαρση φαινομένων διαφθοράς. Η ανεπάρκεια της Κυβέρνησης να διασφαλίσει διαφάνεια στις δράσεις της συνδέθηκε και με την ανεπάρκεια διοικητικού προσωπικού να εκτελέσει την πολιτική της.¹¹

Σε σχετική έρευνα που διεξήχθη το 2019 οι πλειοψηφία των πολιτών τάχθηκε υπέρ της άποψης ότι η Κυβέρνηση δεν διετέλεσε αποτελεσματικά το έργο της, τόσο σε λειτουργικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο αποτελεσματικής αντιμετώπισης των κοινωνικών προβλημάτων της χώρας. Αυτή η παράμετρος ενίσχυσε το έλλειμμα εμπιστοσύνης των πολιτών για την δράση των Κυβερνητικών δρώντων, ενώ δυνητικά αυτό μπορεί να μεταφραστεί και σε έλλειμμα νομιμοποίησης των κυβερνητικών πολιτικών.¹²

Η Γενική Γραμματεία Συντονισμού, όπως διαπιστώθηκε είχε περιορισμένη επιτελική συνδρομή στον προγραμματισμό και την εποπτεία. Η δράση της κατά κύριο λόγο περιορίστηκε στην αντιμετώπιση νομικών θεμάτων και διοικητικής υποστήριξης του Πρωθυπουργού και των οργάνων του Υπουργικού Συμβουλίου.¹³

Μια άλλη παράμετρος αδυναμίας του θεσμού είναι το γεγονός ότι δεν είχε στο νόμο προσδιοριστεί με σαφήνεια η επικοινωνία της Γενικής Γραμματείας Συντονισμού με τις άλλες δύο δομές Συντονισμού, ούτε καν σε σχέση με τους επικεφαλής Γενικού Γραμματείς, με αποτέλεσμα να υπάρχει σύγχυση αρμοδιοτήτων μεταξύ των συντονιστικών δομών.¹⁴

Με τον νέο νόμο (Ν.4622/2019) δημιουργείται ένας νέος θεσμός, μέσω του οποίου επιδιώκεται ο εξορθολογισμός και ο εκσυγχρονισμός της Εκτελεστικής Εξουσίας προκειμένου αποτελεσματικότερα να συντονιστεί το Κυβερνητικό έργο, με συνεχή επικοινωνία των δρώντων με την κοινωνία. Με τον τρόπο αυτό αναπτύσσονται πολιτικές για ένα ευέλικτο και

¹⁰ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 88

¹¹ Αιτιολογική Έκθεση Ν. 4622/2019, σελ. 4

¹² Αιτιολογική Έκθεση Ν. 4622/2019, σελ. 4

¹³ Προβατά Μ. – Η., σελ. 454

¹⁴ Προβατά Μ. – Η., σελ. 455

σύγχρονο κράτος δικαίου με ισονομία, αξιοκρατία και διαφάνεια προκειμένου να επιτευχθεί η ατομική και συλλογική ολοκλήρωση με την παροχή ποιοτικών υπηρεσιών στον πολίτη.

Βασικές αρμοδιότητες προς αυτή την κατεύθυνση αποτελούν, η υποστήριξη του Πρωθυπουργού με σκοπό την εξασφάλιση συνοχής του Κυβερνητικού έργου με παράλληλο συντονισμό και παρακολούθηση της υλοποίησης αυτού. Η εξασφάλιση καλής νομοθέτησης με την εφαρμογή μέτρων και αρχών, οι οποίες είναι σύνομες με το νομοθετικό και Συνταγματικό πλαίσιο καθώς και η επικοινωνιακή στρατηγική για την έγκαιρη ενημέρωση της κοινής γνώμης, με γνώμονα την ανάκτηση της εμπιστοσύνης των πολιτών.¹⁵

Ο εν λόγω νόμος προβλέπει στοχοθεσία και λογοδοσία όλων των εμπλεκόμενων, σε όλα τα επίπεδα κατά την υλοποίηση και εφαρμογή των προγραμμάτων πολιτικής. Με σαφείς αρμοδιότητες του κάθε φορέα, ενσωματώνοντας μια νέα κουλτούρα για την άσκηση της δημόσιας πολιτικής και της Εκτελεστικής Εξουσίας. Επιδίωξη είναι η επιτάχυνση και η απλοποίηση διαδικασιών σε τρεις βασικού άξονες, του επιχειρηματικού τομέα, της ποιοτικής εξυπηρέτηση των πολιτών και της διοικητικής αναδιάρθρωσης των Δημόσιων Υπηρεσιών. Οι παρεμβάσεις αυτές ενισχύονται με την ψηφιοποίηση αναφορικά με το Κυβερνητικό έργο και συγκεκριμένα μέσα από την δημιουργία του Ολοκληρωμένου Πληροφοριακού Συστήματος, το οποίο θα εποπτεύεται από τις δύο Γενικές Γραμματείες.

Ο Ν.4622/2019 έρχεται να αντιμετωπίσει μακροχρόνια προβλήματα λειτουργίας και οργάνωσης της δημόσιας διοίκησης. Μένει να δούμε αν η ψήφιση και η εφαρμογή του θα αποφέρει τα ζητούμενα αποτελέσματα για την αποτελεσματικότερη εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής και του εκσυγχρονισμού της δημόσιας διοίκησης.

Συμπεράσματα

Η μεταφορά πολιτικών στην δημόσια πολιτική βασίζεται σε εξωγενείς παράγοντες, οι οποίοι επιδρούν κατά τον σχεδιασμό αλλά και κατά την εφαρμογή του, ως εξελικτική διαδικασία καλών πρακτικών ή αστοχιών, οι οποίες αξιολογήθηκαν κατά την εφαρμογή τους. Πρόκειται για μίμηση και εκμάθηση, η οποία έχει σωρευτεί κατά το παρελθόν και βρίσκει εφαρμογή με ανάλογες προσαρμογές σε ένα μεταγενέστερο χρόνο.¹⁶

Γίνεται αντιληπτό ότι η οικειοθελής μεταφορά πολιτικών απαιτεί την διεργασία προκαθορισμένων σταδίων τόσο κατά το στάδιο αναζήτησης για το ποιες πολιτικές είναι

¹⁵ Ν. 4622/2019, άρθρο 22, σελ.3231

¹⁶ Λαδή Σ. – Νταλάκου Β., 2008, σελ. 135

κατάλληλες να υιοθετηθούν, με την έννοια τις κουλτούρας που έχει η Ελληνική κοινωνία και η πολιτεία, όσο και κατά την εφαρμογή και αξιολόγηση τους.

Στην προκειμένη περίπτωση επιχειρήθηκε η αναδιάρθρωση και η οργάνωση της δημόσιας διοίκησης βασισμένη σε καλές πρακτικές άλλων Ευρωπαϊκών Κρατών με τον Ν. 4109/2013. Ωστόσο, κατά την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων διαπιστώθηκε ότι η Γενική Γραμματεία Συντονισμού δεν επιτέλεσε τον σκοπό της για το συντονισμό και την ενότητα του Κυβερνητικού έργου. Ο πρόσφατος νόμος 4622/2019 έρχεται να εξειδικεύσει το πλαίσιο εφαρμογής της νεοσυσταθείσας δομής την λεγόμενη Προεδρία της Κυβέρνησης με πιο ενισχυμένες αρμοδιότητες. Συνδυαστικά έγιναν οριζόντιες μεταρρυθμίσεις στις οργανωτικές δομές των Υπουργείων για ένα πιο Επιτελικό Κράτος. Ζητούμενο της νέας μεταρρύθμισης είναι η ποιοτική αναβάθμιση και οργάνωση της διοίκησης, ώστε να καταστεί εφικτή η αποτελεσματικότερη εφαρμογή του Κυβερνητικού έργου.

Πηγές

- Λαδής Στ. - Β. Νταλάκου (2008), «Εισαγωγή στη Δημόσια Διοίκηση και Δημόσια Πολιτική», τόμος Α΄, Πάτρα: Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.
- Πραβίτα Μ.- Ηλ. (2014), «Όψεις Συλλογικότητας στη Λειτουργία της Κυβέρνησης: Η Περίπτωση των Κυβερνήσεων Συνεργασίας στην Εποχή του Μνημονίου» στο: Μακροδημήτρης Αντ., Μ. Σαματάς, Ευγ. Πρεβεδούρου και Μ.-Ηλ. Πραβίτα [επιμ.], 4ο Συνέδριο Διοικητικών Επιστημόνων. Μεταρρυθμίσεις στη Δημόσια Διοίκηση: Δυνατότητες, Προοπτικές, Αδυναμίες, Αθήνα-Θεσσαλονίκη: Σάκκουλας, 435-466.
- Πραβίτα Μ.- Ηλ. (2013), «Τα Προβλήματα Συντονισμού και η Συλλογικότητα στη Λειτουργία της Κυβέρνησης» στο: Σύνταγμα, Δημοκρατία και Πολιτειακοί Θεσμοί. Μνήμη Γιώργου Παπαδημητρίου ΙΙ, Αθήνα-Θεσσαλονίκη: Σάκκουλας, 271-295.
- Νόμος 4109/2013 «Κατάργηση και συγχώνευση νομικών προσώπων του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα - Σύσταση Γενικής Γραμματείας για το συντονισμό του κυβερνητικού έργου και άλλες διατάξεις», άρθρα 14-17.
- Αιτιολογική έκθεση στο σχέδιο νόμου, σελίδες 3-5. ο Νόμος 4622/2019 «Επιτελικό Κράτος: οργάνωση, λειτουργία και διαφάνεια της Κυβέρνησης, των κυβερνητικών οργάνων και της κεντρικής δημόσιας διοίκησης», άρθρα 21-27.
- Αιτιολογική έκθεση στο σχέδιο νόμου, σελίδες 2, 17-26.
- ΟΟΣΑ (2012), Ελλάδα: Επιθεώρηση της Κεντρικής Διοίκησης, κεφάλαιο 1.
- Εγχειρίδιο για τις διαδικασίες διυπουργικού συντονισμού της Ελληνικής Κυβέρνησης (Ιούνιος 2018), σελίδες 13-20.